

24. května 1885, čís. 89 ř. zák. v doslovu čl. II zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 sb. z. a n.; výrok ten se zrušuje.

D ů v o d y:

Podle záznamu o přelíčení a o rozsudku okresního soudu v Ivančicích dne 10. září 1930 byl Antonín H. uznán vinným přestupkem § 6 zákona ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák. (zákona o tulácích), spáchaným 27. července 1930, a odsouzen podle § 6 zákona o tulácích použitím § 260 b) tr. zák. do tuhého vězení na 1 měsíc, zostřeného týdně postem, a byla současně vyslovena přípustnost dání obžalovaného do robotárny. Rozsudek stal se právoplatným a obžalovaný trest odpykal (podle spisů v době od 29. prosince 1930 do 28. ledna 1931). Výrokem soudu o přípustnosti dodání obžalovaného Antonína H-a do robotárny porušen byl zákon ze dne 24. května 1885, čís. 89 ř. zák., v ustanovení § 7 odst. 2 písm. a) v doslovu zákona ze dne 25. června 1929, čís. 102 Sb. z. a n. Podle tohoto zákonného ustanovení může soud, odsuzuje vinníka pro některý z přestupků uvedených v §§ 1—6 zákona čís. 89/85 ř. zák., vysloviti, že odsouzený smí býti držán v robotárně, avšak jen, odbyl-li si odsouzený již dvakrát trest za některý z těchto přestupků. Antonín H. byl sice (aniž tresty ty jsou uvedeny ve výpisu z rejstříku trestů, uloženého ve spisech), před vynesením onoho rozsudku odsouzen dvakrát pro přestupek podle § 6 zákona o tulácích, a to jednak rozsudkem okresního soudu v Ivančicích ze dne 12. března 1930, potvrzeným rozsudkem krajského soudu trestního v Brně jako soudu odvolacího ze dne 10. května 1930, k trestu tuhého vězení v trvání 6 dnů, zostřeného jedním postem, jednak rozsudkem okresního soudu v Ivančicích ze dne 4. června 1930, potvrzeným rozsudkem krajského soudu trestního v Brně jako soudu odvolacího ze dne 10. července 1930 (se zřetelem na souběžný přestupek § 312 tr. zák.) k trestu tuhého vězení v trvání jednoho měsíce, zostřeného jedním postem čtrnáctidenně. Avšak tyto tresty byly vykonány teprve v době od 3. do 9. srpna 1930, a v době od 29. prosince 1930 do 28. ledna 1931, tudíž oba teprve po spáchání skutku, který se stal předmětem onoho rozsudku z 10. září 1930, ba druhý trest dokonce teprve po vynesení tohoto rozsudku. Bylo proto k návrhu generální prokuratury podle §§ 33 odst. 2 a 292 tr. ř. uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4280.

Přestupek podle § 463 tr. zák. je deliktem soukromožalobním; i tu platí ustanovení první věty § 530 tr. zák. o subjektivním promlčení.

Skládá-li se rodina z několika sourozenců a krádež spáchal jeden z nich, jest kterýkoli z ostatních oprávněn žádati za potrestání pro přestupek podle § 463 tr. zák., byl-li však pachatel hlavou rodiny, podle § 525 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm II 268/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Hlučíně ze dne 19. května 1931, jímž byl Jan K. uznán vinným přestupkem podle § 463 tr. zák., byl porušen zákon v ustanovení první věty § 530 tr. zák.; rozsudek ten se zrušuje a Jan K. se zprošťuje podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro onen přestupek, spáchaný prý tím, že odejmul v době od polovice prosince 1928 do polovice ledna 1929 v K. pro svůj užitek z držení a bez přivolení svého bratra Františka K-a, s nímž žil tenkrát ve společné domácnosti, cizí věci movité v ceně asi 500 Kč (peří Františku K-ovi náležející).

Důvody:

Okresní soud v Hlučíně uložil trestním příkazem ze dne 22. dubna 1929 Janu K-ovi pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák., spáchaný tím, že odejmul v době od polovice prosince 1928 do polovice ledna 1929 v K. pro svůj užitek z držení a bez přivolení svého bratra Františka K-a cizí věci movité v ceně asi 500 Kč, a to peří Františku K-ovi patřící, podle § 460 tr. zák. použitím § 266 tr. zák. trest tuhého vězení v trvání 3 dnů, zotřebeného 1 postem, a to podmíněně se zkušebnou dobou 1 roku. Později byl nařízen výkon tohoto trestu, načež si odsouzený tento trest odpýkal, a to v době od 13. února 1930 do 16. února 1930. Dne 16. dubna 1931 navrhlo státní zastupitelství v Opavě u okresního soudu v Hlučíně podle § 354 tr. ř. obnovu trestního řízení ve prospěch odsouzeného s odůvodněním, že novým šetřením vyšlo najevo, že odsouzený žil v době, kdy spáchal onu krádež, ve společné domácnosti se svým bratrem Františkem K-em, který byl krádeží tou poškozen, tak že čin odsouzeného nezakládá skutkovou podstatu přestupku krádeže podle § 460 tr. zák., nýbrž tvoří skutkovou podstatu přestupku podle § 463 tr. zák., jenž může býti trestán jen na návrh poškozeného. František K., jenž pak byl dne 5. května 1931 okresním soudem v Hlučíně vyslechnut jako svědek, potvrdil, že jeho bratr Jan K. ukradl jemu 3 jeho sestře Anežce K-ové peří, a kromě toho jemu i svetr a plášť (o krádeži svetrů a pláště není v trestním oznámení, na němž se onen trestní příkaz zakládal, zmínky), udal dále, že jeho bratr Jan K. žil v době, kdy se dopustil této krádeže (podle výpovědi svědkovy byly všechny ony věci ukradeny před podáním oznámení, tvořícího základ trestního příkazu) se svědkem a s jeho sestrou Anežkou K-ovou ve společné domácnosti, a prohlásil, že trvá právě tak jako jeho sestra Anežka K-ová na tom, by byl Jan K. za tuto krádež potrestán. Podle záznamu okresního soudu v Hlučíně o líčení a o rozsudku ze dne 19. května 1931 povolil tento soud usnesením při líčení prohlášeným obnovu trestního řízení — usnesení to uzavírá v sobě podle § 358, odst. 1 tr. ř. zrušení onoho trestního příkazu — a vynesl pak ihned rozsudek, jímž byl Jan K. uznán vinným »přestupkem krádeže mezi sourozenci podle § 463 tr. zák., spáchaným, jak vylíčeno v trestním oznámení«, tedy tím, že odejmul v době od polovice prosince 1928 do polovice ledna 1929 v K. pro svůj užitek z držení a bez přivolení svého

bratra Františka K-a, s nímž žil tenkrát ve společné domácnosti, cizí věci movité v ceně asi 500 Kč, a to patří Františku K-ovi patřící, — a za to odsouzen podle § 460 tr. zák. do tuhého vězení na 3 dny s 1 postem, a to bezpodmínečně, při čemž bylo zároveň vysloveno, že tento trest jest odpykán vazbou od 13. února 1930 do 16. února 1930. Po vynesení tohoto rozsudku prohlásili veřejný obžalobce a odsouzený, že se zřikají opravných prostředků. Že by se byl někdo onoho líčení zúčastnil jako soukromý obžalobce, ze záznamu nevyplývá; zda byl František K. k tomuto líčení obeslán jako soukromý obžalobce, není ze spisů zřejmo.

Přestupek podle § 463 tr. zák. je deliktem soukromožalobním; neboť § 463 tr. zák. ustanovuje, že tento přestupek může býti trestán jen, zažádala-li o to hlava rodiny. Rodina, v níž byla krádež tu v úvahu přicházející spáchána, skládala se podle spisů jen z řečených tří sourozenců. Otázkou, zda lze z údaje v trestním oznámení, že přednostou společné domácnosti řečených tří sourozenců je Anežka K-ová, dovozovati, že ona byla hlavou této rodiny, netřeba se obírat. Jisto jest, že k podání žádosti o potrestání Jana K-a za krádež, pro niž byl citovaným rozsudkem odsouzen, mohli býti oprávněni jen František K. nebo Anežka K-ová. Byl-li Jan K. sám hlavou rodiny, byl František K. oprávněn žádati jeho potrestání pro přestupek podle § 525 tr. zák. (Dekr. dv. kanc. ze dne 8. října 1846, čís. 989 sb. j. z.). Nebyl-li však Jan K. hlavou rodiny, mohli býti hlavou rodiny, oprávněnou podati soukromou obžalobu proti Janu K-ovi pro přestupek podle § 463 tr. zák. jen František K. nebo Anežka K-ová. Podle první věty § 530 tr. zák. není v případech, v nichž trestní soud smí přečin nebo přestupek stíhati jen k žádosti zúčastněné osoby (soukromého obžalobce), ten, kdo je po zákonu oprávněn tuto žádost podati, již k tomu oprávněn, nežaloval-li po šest neděl od doby, co o trestném činu nabyl vědomosti. František K. a Anežka K-ová učinili podle spisů již dne 16. března 1929 na četnické stanici v K. oznámení o oné Janem K-em spáchané krádeži peří, takže je zřejmo, že již tenkrát o tomto trestném činu svého bratra věděli. V žalobní lhůtě šesti neděl, první větou § 530 tr. zák. stanovené, nebylo však ani Františkem K-em ani Anežkou K-ovou u soudu o potrestání Jana K-a za tuto krádež zažádáno. František K. podal, jak uvedeno, u soudu žádost o potrestání Jana K-a za tuto krádež teprve dne 5. května 1931, při čemž, jak bylo již poznamenáno, prohlásil, že na potrestání Jana K-a pro tuto krádež trvá, t. j. potrestání Jana K-a pro tuto krádež žádá i Anežka K-ová. Odsoudil-li okresní soud v Hlučíně přes to Jana K-a pro přestupek podle § 463 tr. zák., porušil svým rozsudkem zákon, a to v ustanovení první věty § 530 tr. zák. Bylo proto na návrh generální prokuratury podle § 33 odst. 2 tr. ř. uznati podle § 292 tr. ř. právem, jak se stalo.

Čís. 4281.

Přestupek podle §§ 8, 399 tr. zák. není trestným činem, pro který by při odsouzení byla podle ustanovení, platných v době, kdy zákon čís. 75/1919 sb. z. a n. nabyl účinnosti, nastávala ztráta volebního práva do